Sanayi İşçileri Bülteni

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 413
Fiyat 25 Kr. Şubat 2009

Düzenin seçim oyununu bozalım...

Onurumuz ve geleceğimiz için mücadele bayrağını yükseltelim!

Yine bir seçim döneminin içine girdik. 2 yıl önce bizim adımıza ülkeyi yönetmeye talip olanlar meclis için yarışmışlardı. Şimdi aynı partiler bu kez belediyeleri bizim adımıza yönetmek iddiasıyla bizden oy ve destek istiyorlar. Şimdilerde ellerinde hediyelerle kapımıza gelen her bir aday sorunlarımızı nasıl çözeceğini, yaşamımızı nasıl güzelleştireceğini anlatıyor bize. Yol yapımından kanalizasyon sorununa, işsizlikten açlığa kadar bütün sorunları bir bir nasıl çözeceklerini anlatıyorlar karşımıza geçip. Sanki onlar seçilse bir anda tüm sorunlarımızı çözecekler.

Oysa seçimler yaklaşırken sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik hak gaspları da giderek artıyor. Yeni saldırı yasaları, zamlar, işten çıkarmalar almış başını gidiyor. Seçim sonrasında bizleri nasıl kurtaracaklarını anlatanlar nedense kriz bahanesiyle kapı önüne konan işçi ve emekçileri görmezden geliyorlar. İşçi sınıfı içinde biriken öfkeyi ve mücadele arayışını düzen kanalları içinde tutmaya çalışıyorlar.

29 Mart'ta yapılacak yerel seçimlere az bir zaman kaldı. Düzen partileri şimdiden adaylarını belirleyerek seçim çalışmalarına başladılar. AKP, hükümet olmanın verdiği avantajları da kullanarak bu seçimlerde ezici bir zafer kazanmak istiyor. Seçimler yaklaştıkça göz boyamaya dönük bir takım açılımlarla oy oranını bir parça daha artırmaya çalışıyor. Bir yandan "Kürt açılımı", "Alevi açılımı" adı altında düzenin saldırıları karşısında ondan uzaklaşma eğilimi taşıyan kitleleri yeniden etki alanına almaya çalışıyor, diğer yandan seçim rüşvetleriyle kendi yarattıkları yoksulluğu ortadan kaldıracaklarını söylüyorlar. AKP'nin başladığı bu sözde açılımlara hemen diğer düzen partileri de kendi

sözde açılımlarıyla destek veriyorlar. Her gün birisi bir paket açıklayıp yaşamımızı nasıl güzelleştireceğini anlatıyor.

Ama bunların yetmeyeceğini bilenler şimdi de seçimler iyice yaklaşmışken işçi ve emekçileri dilenci yerine koyarak yardımlar dağıtmaya başlıyorlar. Bizden çaldıklarının milyonda biri bile değil dağıttıkları ama onlar sanki bize lütufta bulunmuş gibi davranıyorlar. Biz dilenci değiliz. Kimsenin de yardımını istemiyoruz. Biz hakkımız olanı yani bizden çalınanı istiyoruz. İşte o zaman kimsenin yardımına ve sadakasına muhtaç olmayacağız. Bunlar önce bizi dilencileştirip sonra da sözde kurtarıyorlar.

Bizler bu seçim döneminde bir kez daha gelip bizi kandırmalarına izin vermeyelim. Çünkü bizim sorunumuzun kaynağı kesinlikle mecliste ya da belediyelerin başında kimin olduğu değildir. Çünkü bu düzen ne meclisten ne de belediyeden yönetiliyor. Herkes bilir ki, bu düzen İMF-TÜSİAD tarafından

Adana Sanayi İşçileri Derneği
Tel 429 51 82
si_der© hotmail.com

yönetilir. Geri kalanlar ya da koltuklarda oturanların işi sadece onların istediklerini ya da izin verdiklerini yapmaktır. O halde bizler seçim gündemiyle şu ya da bu adaydan destek ve kurtuluş beklemek yerine mücadele yolunu tutmalıyız.

Adana Türkiye'de en yoksul şehirlerden birisidir. Aynı zamanda işsizliğin de en yoğun yaşandığı ilimizdir. Her gün suya, elektriğe, ulaşıma yapılan zamlarla sokağa çıkamaz, çocuklarımızı okula gönderemez olduk. Bizlere bunları reva görenlere mi oy vereceğiz!

Bugüne kadar sağcısı, sözde "sol"cusu belediye yönetimleri kuruldu. Bu süre içerisinde hangi sorunumuzu çözdüler? Sefaletten mi kurtulduk? Hangisi halka verdiği sözü tuttu? Bu düzen emeğiyle yaşayanlara köle gibi sefalet içerisinde yaşamaktan başka ne verdi? Onlar oyumuzu değil, kanımızı, canımızı, alınterimizi istiyorlar; sömürü, zulüm ve talan düzeni sürsün istiyorlar.

Bir avuç asalak tarafından bizlere dayatılan bu yaşam kaderimiz değildir. Bunu değiştirmek elimizde. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, horlanmadığı, yaratılan değerlerin kardeşçe paylaşıldığı, kan ve gözyaşının olmadığı insanca yaşanacak bir dünya mümkün. Böyle bir dünya; tüm değerleri yaratanların, yaşamı elleriyle var edenlerin elleriyle kurulacaktır. Böyle bir dünyayı var etme mücadelesinde bir nefer olarak yerimizi alalım.

Artık yeter deyip hep birlikte sesimizi yükselterek, geleceğimizi kendimiz belirleyelim. Biz **Adana Sanayi İşçileri Derneği** (Sİ-DER) olarak tüm işçileri, emekçileri, işsizleri, gençleri işçi sınıfının devrimci programı altında birleşerek mücadeleye, sınıfsız sömürüsüz yeni bir dünyanın varedilmesi kavgasına çağırıyoruz. Bizler işçi ve emekçileri, işçi sınıfının **bağımsız sosyalist** belediye başkan adayını desteklemeye çağırıyoruz.

Özgürlük ve eşitlik ve için emekçi kadınlar mücadeleye!

Tarih: 8 Mart 1857... Amerika'da 40 bin dokuma işçisi kadın, uzun çalışma saatlerine ve kötü çalışma koşullarına karşı başkaldırdılar. Yine 1886 yılında Amerika'da dokuma işçisi kadınlar, 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, sendikalaşma ve oy hakkı için mücadeleyi yükselttiler. Direniş sırasında polisin çıkardığı yangında 118 kadın işçi yaşamını yitirdi.

Amerikalı işçi kadınların sömürüye, baskıya ve ezilmişliğe karşı başlattıkları bu mücadele günü, 1910 yılında Clara Zetkin'in önerisiyle, II. Enternasyonal'in Kadın Toplantısı'nda "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmaya başlandı. Ve onyıllardır dünyanın birçok ülkesinde 8 Mart emekçi kadının sömürü, baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele bayrağını yükselttiği, alanlara çıkarak hesap sorduğu bir gün olageldi.

Bundan 152 yıl önce emekçi kadınların başlattığı mücadele geleneği bugün de tüm güncelliğiyle yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Çünkü bu sistemde sömürü ve yıkım her geçen gün daha fazla derinleşiyor. Bunun ürünü olarak da kadınlara sigortasız, sendikasız, işgüvencesiz, düşük ücretle çalışma dayatılıyor. Kadınlar evde, sokakta, fabrikada, okulda, gözaltında şiddete maruz kalıyor. Töre adı altında her yıl yüzlerce kadın katlediliyor. Emperyalist saldırganlığın sonucu olarak en ağır bedelleri kadınlar ödüyor. Ezilen cins olarak olduğu kadar, ezilen ulusun ferdi olarak da Kürt kadını ağır baskı ve saldırıları yaşamaya devam ediyor. Yoksulluk ve yozlaşma en ağır sonuçlarını kadınlar üzerinde gösteriyor.

Bir bütün olarak işçi ve emekçiler her geçen gün daha kötü çalışma ve yaşama koşullarına hapsediliyor. "Genel Sağlık Sigortası" adı altında hastaneler satılıyor. Sağlık, parası olanın yararlanabileceği bir ayrıcalık haline getiriliyor. Eğitim özelleştiriliyor. Evde, sokakta, işte ve yaşamın bütün alanlarında emekçiler sömürülüyor, aşağılanıyor.

Ve yeni bir 8 Mart yaklaşıyor. 1857'de New York'lu dokuma işçisi kadınların yükselttikleri mücadele bayrağı, bugün de dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçi kadınların ellerinde dalgalanmaya devam ediyor.

Bu yıl da işçi ve emekçilerin kadınıyla erkeğiyle 8 Mart'ı tarihsel anlamı ve sınıfsal içeriğine uygun kutlamak için, bizlere sömürü ve soygunu dayatanlara karşı, bizleri açlığa ve sefalete mahkûm edenlere karşı, bizleri ezen, katledenlere karşı, kadının üzerindeki çifte sömürü, baskı ve ezilmişliği yaratan bu sisteme karşı, hesap sormak ve taleplerimizi haykırmak için kadın-erkek mücadeleyi yükseltmeliyiz! Amerikalı kadın işçilerin çağrısına kulak vermeli, 8 Mart'ta alanlara çıkmalıyız.

Patronlar ve hükümet kolları sıvadı...

Krizin faturası patronlara!

Tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik krizin etkileri artarak sürüyor. Dünya devi bankalar kapanırken, birçok fabrika ya üretimi durdurmakta ya da işçi çıkartmaktadır. Tüm dünyada bunlar yaşanırken Türkiye'de de durum farklı değil. Sermayenin bir kesimi başbakan Tayyip Erdoğan'ın dediği gibi "krizi fırsata çevir"ecek ve kendi ceplerini daha da dolduracak. Fakat biz işçi ve emekçilerin yaşamları daha da katlanılmaz olacaktır. Şimdiye kadar yaşadıklarımız da durumun böyle olduğunu bize gösterdi. Binlerce işçi işten çıkartıldı, binlerce işçi ücretsiz izine gönderildi, çalışma koşulları ağırlaştırıldı, ücretler düşürüldü. Zamlar ve ağır vergi yükü ile emekçilerin beli bükülürken, bunların yanısıra işçilerin örgütlülüğüne yönelik saldırılara hız verildi. Bütün bu saldırıları yaparken hem patronlar hem onların temsilcisi hükümet "kriz" lafını ağızlarından eksik etmedi. Çünkü emperyalist efendilerinin hizmetinde çalışan, ülkenin tüm kaynaklarını efendilerinin hizmetine açan, biz işçileri kölelik koşullarında yaşatıp ülkeyi ucuz emek cennetine çeviren İMF uşakları, şimdi kendi marifetleri olan kriz belasından kurtulmak istiyorlar. Zaten bu kriz ne ilk ne de son olacaktır. Onlar daha önceden deneyimliler. Şimdi yapılacak olan ne yapıp edip bir yolunu bulmak ve bu krizin bedelini işçilere ve emekçilere ödetmek. Ya susup onursuzca boyun eğeceğiz ve sefaletimiz iyice çekilmez olacak. Ya da dişe diş mücadele edip, her saldırının yanıtını en sert biçimde vereceğiz. İşten çıkartmalara karşı asla fabrikalarımızı terk etmeyelim. Unutmayalım ki kararlılıkla direnmek kazanmanın tek yoludur. Bunu işçi sınıfının tarihi bize defalarca öğretti. Bizimle dalga geçer gibi haklarımızı gasp edenleri, bunu yaparken kriz bahanesini dilinden düşürmeyenleri örgütlü gücümüzle alaşağı edelim. Biz çalışmazsak biz üretmezsek onlar bir hıçtan başka bir şey değiller.

Son günlerde gündeme gelen ve sözde işsizliği durdurmak, patronlar üzerindeki istihdam yükünü azaltmak amacı ile "krize karşı önlem paketi" hazırlayan sermaye hükümeti, bu tasarıyla da biz işçilerin değil tam tersine patronların temsilcisi olduğunu gösterdi. Halen en fazla 3 ay verilen "kısa çalışma ödeneği" bu tasarıyla 3 aydan 10 aya çıkartılmak istenmektedir. Bu tasarı en çok patronların yüzünü güldürmüştür. Eğer hükümet krizin

varlığını kabul ederse, İŞ-KUR'a başvuru yapan bütün patronlar yararlanabilecektir. Yani patron gidip İŞ-KUR'a "ben krizden mağdurum" derse kısa çalışma ödeneğinden yararlanabilecek.

Tasarı sadece bununla sınırlı değil. Bu süre boyunca işçilere para, sigorta, gelir vergisi ödeme yükümlülükleri ortadan kalkacaktır. İşte bu nedenlerden dolayı patronlar bu yasanın çıkmasını talep etmektedirler. Eğer hükümet bu yasayı kabul ederse işçi ve emekçilerin en doğal hakları olan kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, işten atıldıklarında işe geri alım davası açma haklarının önemli ölçüde önüne geçilmek istenmektedir. Eğer patron İŞ-KUR'dan işsizlik ödeneği alırsa bu geçen 3 ay sonunda para varsa kıdem tazminatlarını ödeyecektir. İşten çıkartılan işçi de işe geri alım davası açamayacak, açsa bile kazanma şansı kalmayacaktır. Yaşanılanlar ortada. Bu krizin faturası yine biz işçi ve emekçilere ödettirilmek istenmektedir. Uzun mücadeleler sonunda elde ettiğimiz haklarımız da birer birer elimizden alınmaya çalışılmaktadır. Sermaye devleti çıkarılan tüm yasalarda niyetini ortaya koymaktadır. Bizlerin bu saldırılar karşısında yapması gerekenler ortadadır. Birlikte mücadele etmekten başka şansımız yok. Her saldırıya karşı direnişe geçelim, direnişleri büyütelim ve birleştirelim. Her kararlı direniş yolumuzu açacak ve bu köhne düzenin sonunu yaklaştıracaktır. Ekonomik, siyasi, toplumsal krizler bu düzenin çocukları gibi onun bağrından çıkarlar. Bu çürümüş düzeni de, onun krizlerini de tarihe gömelim, kavgayı büyütelim, direnişleri büyütelim, krizin faturasını patronlara ödettirelim.

Emperyalizm ve siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

27 Aralık'ta onlarca savaş uçağı ile Gazze Şeridi'ni bombalamaya başlayan İsrail savaş makinesi, vahşi yıkım ve saldırının sonucunda 1300'e yakın Filistinli'yi katletti, yaralıların sayısı ise 3 bini aştı. Irkçı-siyonistlerin vahşi saldırısı kısa sürede dünya gündemine girdi. ABD, Rusya, BM, AB tarafından oluşturulan "Ortadoğu Dörtlüsü", Arap Birliği Teşkilatı, İslam Konferansı Örgütü, BM Güvenlik Konseyi gibi güçlerin tümü bir şekilde İsrail saldırısına dair sözler ettiler ve etmeye de devam ediyorlar. Ne var ki, bu gerici güç odakları Filistin halkının siyonist işgal karşısındaki meşru direnme hakkından tek bir söz dahi etmediler.

Saldırının suç ortaklarından biri de Ankara'daki Amerikancı sermaye iktidarıdır. Bu iktidar Gazze saldırısından 5 gün önce Filistin halkının cellâtlarından İsrail Başbakanı Ehud Olmert'i Ankara'da ağırlamıştı. Oldukça samimi bir ortamda gerçekleşen görüşmelerde iki devlet arasındaki işbirliğini geliştiren müzakereler yapıldığı açıklanmış, siyonist başbakan Ankara'dan memnun ayrılmıştı. Zira 141 milyon dolarlık silah ihalesinin son pazarlığını başarıyla tamamlamıştı. Erdoğan, görüşmenin ardından İsrail savaş uçaklarının Gazze Şeridi'ni bombalamasına "sert" tepki göstermişti. Filistinli çocukların bedenleri Konya Ovası'nda eğitilen siyonist pilotların attığı bombalarla parçalanırken, kendilerine saygısızlık yapıldığını öne süren Erdoğan, belli ki suçüstü yakalanmanın telaşı içindeydi. Suçüstü yakalanan Erdoğan açıklamalarla yetinmeyip Suriye, Ürdün, Mısır ve Suudi Arabistan turuna çıkarak, "Filistin halkı için çaba harcıyor" görüntüsü vermeye çalıştı. Ortadoğu turundan bir sonuç çıkmadı elbet, zaten çıkması da beklenmiyordu. İçi boş diplomatik girişimler başlatan Erdoğan, Arap kamuoyunda takdir toplamıştı. AKP şefinin bu "beceresi" aslında Arap rejimlerinin utanç verici bir suskunluk içinde olmalarından kaynaklanıyordu. Erdoğan daha öncede İsrail'i "sert" ifadelerle eleştirmişti. Ancak sarf ettiği sözleri her seferinde yutan Erdoğan her zaman Filistin halkının siyonist cellâtlarıyla yakın dost olduğunu kanıtlamayı başarmıştır.

İki Amerikancı rejim arasındaki ilişkilerde savaş sanayinin önemi, son yıllarda diplomatik ilişkilerde olduğu gibi artmıştır. TSK'nin neredeyse tüm silah ihalelerini İsrail'e vermesi bunu gösteriyor.

*** 700 milyon dolarlık tank modernizasyon ihalesi.**

*** Savaş uçaklarının yenilenmesi için yapılan 1 milyar dolarlık ihale.**

*** Popeye-1 füzeleri için 500 milyon dolarlık ihale.**

*** "Harpy" ve "Ok" füzeleri için yapılan ihaleler.**

Filistin halkının onurlu direnişi, milyar dolarlık savaş bütçelerinin Ortadoğu halklarının direniş iradesi karşısındaki çaresizliğinin kanıtıdır. Bugün yapılması gereken kardeş Filistin halkıyla dayanışma içerisinde olmak ve emperyalist-siyonist zorbalarla birlikte onların ülke içindeki suç ortaklarına karşı mücadeleyi güçlendirmektir.

Patronlar ve patronların temsilcisi hükümetler, yıllardır İMF direktifleri ile işçi ve emekçilerin yaşamını kölcleştirirken, kardeş halkları katleden emperyalist-siyonist suç ortaklarıyla milyon dolarlık silah ticareti yapıyorlar. Sigortasız çalışma, düşük ücretler, toplu işten çıkarmalar, sendikalaşmaya dönük saldırılar ve emeğimizle yarattığımız zenginliğe el koyan asalak patronlar. Yukarıdaki rakamların da gösterdiği gibi bizlerden çaldıkları kardeş halklara karşı bomba ve silah olarak dönüyor. Haklarımızı gasp ettirmeyelim. Örgütlenelim, mücadele edelim.

TORGEM direnişi 10. gününde zaferle sonuçlandı!

8 Ocak günü TORGEM Tersanesi'nde ücret hakkının gaspına karşı TİB-DER öncülüğünde başlayan direniş zaferle sonuçlandı. TORGEM patronu Kenan Torlak direnişin 10. gününde işçilerin ücretlerini ödedi.

Tuzla tersaneler havzasında krizi fırsat bilerek kitlesel işçi kıyımlarının yanısıra faturayı işçilere çıkartan patronlar TORGEM Tersanesi'nde de sahneye çıkarak Etna-Özdemir taşeron şirketinde çalışan 15 işçinin yaklaşık 3 aydır ödenmeyen 25 bin TL tutarındaki ücretlerini gasp ettiler. Dernek öncülüğünde bir araya gelen, TORGEM tersanesi önünde yaktıkları direniş ateşini Tuzla AKP İlçe Başkanlığı'na buradan Taksim'e taşıyan işçiler tersaneler havzasındaki kuralsızlığın baş sorumlularından olan Çalışma Bakanlığı'nı Ankara'ya giderek protesto ettiler.

Ankara'da gerçekleştirdikleri eylemlerinde TBMM önüne de giderek TBMM Tuzla Araştırma Komisyonu'nu da göreve çağıran tersane işçileri direnişin ilerleyen günlerinde tüm havzaya seslenmeye başladılar. "Krizin yükü patronlara!" diyerek havzada yaşanan yaygın hak gasplarına karşı genel direnişi örgütleme çağrısı yapan işçilerin kazanımı işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu gösterdi.

TORGEM direnişçilerinin yürüttüğü mücadeleye çeşitli sendikalardan ve devrimci kurumlardan da destek geldi. Kendilerini uzun soluklu bir mücadeleye hazırlayan TORGEM işçileri 10 günlük süreçte İsrail siyonizminin Gazze'deki kanlı katliamlarına da sessiz kalmayarak işçi sınıfı cephesinden Filistin halkının yanında olduklarını gerçekleştirdikleri eylemlerde haykırdılar.

10 günlük direniş sırasında tersane patronlarının işçileri öncülerden nasıl yalıtmaya çalıştığına da tanık olundu. Fakat tersane işçisi ayak oyunlarına prim vermeyerek örgütlülüğe nasıl sahip çıkılacağını gösterdi. Patronların sayısız karalama, yalıtma girişimi işçilerin iradesi karşısında tuzla buz oldu.

Direnişin 10. gününde elde edilen bu kazanım yalnızca TORGEM işçisinin kazanımı değildir. Kazanım tüm tersane işçilerinin ve tüm işçi sınıfının kazanımıdır. Tersane patronlarının kuralsızlığına ve keyfiliğine vurulmuş bir darbedir. Tersane işçisine ve işçi sınıfına direnenlerin kazandığını bir kez daha

göstermiştir.

Devletin "yetkili" kurumlarından aldıkları güçle tersane işçilerine sonsuz kölelik dayatan tersane patronları direnişin gücü karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Trilyonluk gemileri işçi kanıyla denize indiren patronlar TİB-DER üyesi tersane işçilerinin inanç, irade ve sabrı karşısında ücretleri ödemek zorunda kaldı.

Tersane işçileri sadece kendi adlarına değil tüm işçi sınıfı adına asalak patronlara karşı, onların saldırılarına karşı direnmiş ve kazanmış oldular. Krizi fırsata dönüştürüp bundan büyük vurgunlar vuran patronlar bir kez daha krizin faturasını bize ödetmeye çalışıyorlar. Bunu da kimi yerlerde işten atmalar, ücretsiz izinlerle gösterirken kimi yerlerde de hak ve ücret gasplarıyla karşımıza çıkıyorlar. TORGEM işçileri bize yürümemiz gereken yolu yani direnişin yolunu gösterdiler. Bu yol aynı zamanda kazanmanın da yoludur. TORGEM direnişi sınırlı sayıda işçiyle de olsa direnildiğinde kazanılacağının, bizi kapı önüne koyarken yok sayanların nasıl da diz çöktürüleceğinin yolunu gösteriyor. Bize düşen sınıf kardeşlerimizden öğrenmektir. Bize düşen saldırılar karşısında köşemize çekilip sızlanmak değil haklılığımızdan gelen gücümüzle karşımızda kim olursa olsun direnmek ve kazanmaktır.

Mersin'de AKAN-SEL Nakliyat işçileri sendika hakkı için direnişte!

Patronların sendikal örgütlenmeye dönük saldırılarına bir yenisi de Mersin'den eklendi. Bir süredir uluslararası Mersin Limanı'nın yükleme, boşaltma ve nakliye işini yapan Akan-Sel Nakliyat'ta sendikal örgütlenme çalışması yürüten Türk-İş'e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) üyesi işçiler işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Özelleştirmeler, devirlerin peş peşe yaşandığı Mersin Limanı'nda 2008 yılının Eylül ayında iş bırakarak tepkilerini gösteren Akan-Sel işçileri ücretlerinin insanca yaşamaya yeten bir düzeye getirilmesini talep ediyorlardı.

Limanı kiralayan şirket yetkililerinin işçilere verdikleri vaatlere ve imzalanan protokollere rağmen verilen sözler tutulmadı.

Patronların verdikleri sözleri yerine getirmemeleri üzerine işçiler, daha iyi çalışma koşulları ve daha iyi bir ücretin sendikal örgütlülükle mümkün olduğunu anlayıp TÜMTİS Sendikası'nda örgütlendiler.

11 Mayıs 2007 tarihinde özelleştirilerek 36 yıl süreyle kiralanan Mersin Limanı'ndaki örgütlenme çalışması yükleme, boşaltma ve nakliye işlerinin yapıldığı Akan-Sel Nakliyat isimli taşeron firmada yürütülmüştü.

Sendikal örgütlenmeden haberdar olmasının ardından sendika düşmanlığında sınır tanımayan Akan-Sel patronu, işten atma tehditleriyle, silahlı ve küfürlü baskı yöntemleriyle yer yer de fiili şiddet içeren yollarla TÜMTİS üyelerini sendikalaşmadan vazgeçirmeye çalıştı.

Yürütülen sendikal örgütlenme çalışması sonrasında işyerinde üye çoğunluğunu sağlayarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na 30 Aralık 2008 tarihinde başvuruda bulunan TÜMTİS üyeleri 6 Ocak 2009 günü işten atıldılar. 500'e yakın işçinin çalıştığı taşeron şirkette iş akitleri feshedilen 60 işçi gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla direnişe başladılar.

İşçilerin direnişi gerek Mersin'de gerekse de Adana'da tüm dikkatleri üzerine çekti. Kendi güçlerine ve sınıf kardeşlerinin dayanışmasına güvenerek direnişe çıkan Akan-Sel işçilerinin bu beklentisi boşa çıkmadı. Direnişe başladıkları günden itibaren Mersin'deki işçi ve emekçilerden destek gören işçilere son olarak Adana'dan giden sınıf kardeşleri de destek verdiler.

Akan-Sel işçileri bugün onurları için direniyorlar. Patronlara el açmak, onların kendi önlerine atacakları bir avuç kırıntıyı beklemektense mücadele edip hakları olanı söke söke almak yolunu seçtiler. Akan-Sel işçileri bir yandan onurlarına ve geleceklerine sahip çıkarlarken diğer yandan patronların baskı ve sömürüsü altında inleyen diğer sınıf kardeşlerine de yol gösteriyorlar.

Güney Sanayi işçilerinin hak arayışı

Adana'da Güney Sanayi Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 400 işçi geçtiğimiz haftalarda işten çıkarıldı.

Önceki süreçte de işçi çıkarma yoluna başvuran firma çıkarılan işçilerin ücretlerini ve tazminatlarını ödememek için türlü yalanlarla işçileri aldatmaya çalıştı.

Son olarak 16 Şubat günü ücretleri ödeme sözü veren patron bu sözünü tutmadı. Yenice'de bulunan fabrika önünde toplanan işçiler buradan toplu olarak patronun Güzelyalı'daki villasının önüne gittiler.

Patronla görüşme talepleri reddedilen işçiler AKP Merkez binası önüne yürüyüş düzenlediler. Sloganlar atarak AKP binası önündeki bekleyişlerini sürdüren işçiler 17 Şubat Salı günü saat 13.00'te İnönü Parkı'nda toplanmak üzere dağıldılar.

17 Şubat Salı günü bugün öğle saatlerinde İnönü Parkı'nda toplanan işçiler basın mensuplarının gelmesiyle taleplerini aktaran ve yaşadıkları haksızlığı anlatan konuşmalar yaptılar. Haklarını alana kadar mücadele etmekte kararlı olduklarını belirten işçilere Güney Sanayi patronu ise 3 ayda bir 250 TL ödeme yapma sözünü verdi. Güçlü bir taban örgütlülüğünden yoksun olan sanayi işçileri isimlerini yazdırarak bu teklifi onaylamış oldular.

Adana Sanayi İşçileri Derneği üyeleri de İnönü Parkı'nda toplanan işçilerle gerçekleştirdiği sohbetlerde krizin asıl sorumlusunun patronlar olduğunu sanayi işçileriyle paylaştılar.

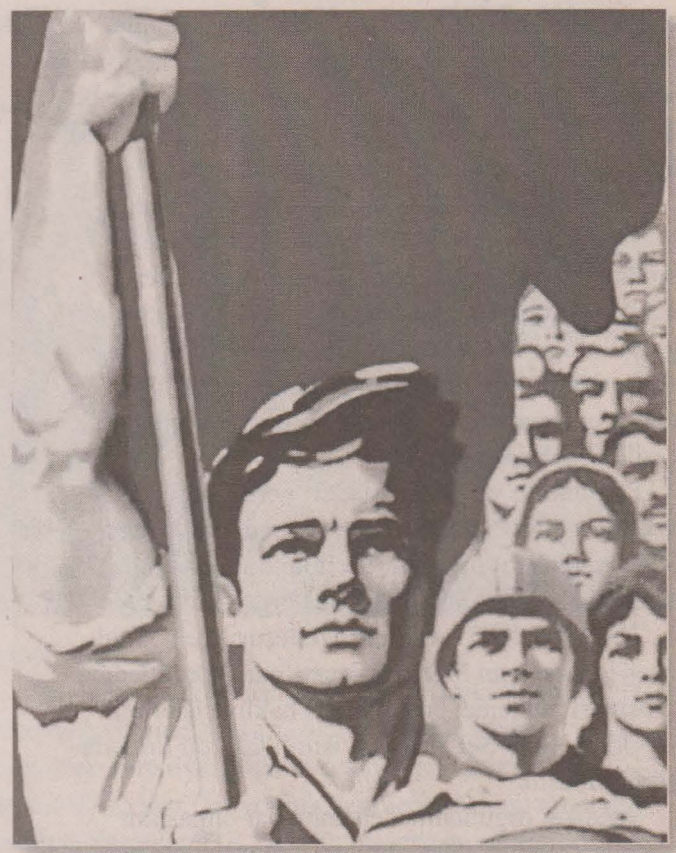
Diğer yandan polisin yönlendirmesiyle işçilere dönüp "dışarıdan gelenlerle" konuşmama uyarısında bulunan bir işçiye karşı SİDER üyeleri işçileri birlik ve beraberlik içinde mücadele etmeye çağırdılar.

Sınıfın tarihinden: Sungurlar Kazan Fabrikası direnişi...

Onurlu kavganın onurlu işçileri!

Açlığın, yoksulluğun, sefaletin ve her türden çürümenin düzeni kapitalizm nefes almakta zorlanıyor. Krizler, savaşlar, yıkımlar, katliamlar... ardından tekrar krizler ve tekrar savaşlar, yıkımlar, kan, gözyaşı ve zulüm. Karanlığın dipsiz kuyusu kapitalizm tükenirken, kendisiyle birlikte insanlığı da yok oluşa sürüklüyor.

Şubat soğuğu fabrikalarımızı ve yoksul evlerimizi sarmışken, işçi sınıfının tarihi ve mücadele ateşi yolumuzu aydınlatıyor. Sungurlar Kazan Fabrikası'nda çalışan 600 işçi Şubat 1970'te Maden-İş Sendikası'na üye oldu. Bunun üzerine patron işçileri Çelik-İş Sendikası'na geçmeye zorladı. Örgütlü işçiler bunun ardından yaptıkları oturma eylemiyle patrona kimin daha güçlü olduğunu gösterdi. Patron eylemin ardından baskılara son vereceğini açıklamak zorunda kaldı. Fabrikada yaşadıkları haksızlıklara ve sömürüye karşı kenetlenerek örgütlenen işçiler, patronun saldırılarına karşı hep birlikte yanıt verdiler ve patrona geri adım attırdılar. Fakat bir süre sonra patronun saldırıları tekrardan başlayınca Sungurlar Kazan Fabrikası işçileri fabrikayı işgal ettiler. Örgütlü işçiler, omuz omuza vererek, baskıların son bulmasını, işten atılmalara son verilmesini ve sosyal haklarını talep ettiler. İşgalin üçüncü gününde patron Maden-İş Sendikası ile masaya oturmak zorunda kaldı. İşçilerin örgütlü gücü karşısında tek çareyi ayak oyunları yapmakta arayan patron hiçbir gerekçe göstermeden 6 öncü işçiyi işten çıkardı. Sungurlar işçileri bunun üzerine fabrikayı yeniden işgal etti. İşçiler hem atılan arkadaşlarının geri alınmasını, hem de eylemlerde geçen süre için ücretlerini istediler. İşgale başka fabrikalardan desteğe gelen işçiler direnişe güç kattılar. Direniş sürerken askeri birlikler fabrikanın çevresinde toplandılar. İşçilerin örgütlü gücü patronların da onların bu köhne düzenlerinin bekçilerinin de içlerine korku salmıştı. Kurulan temasların ardından işçiler fabrika işgalini bırakıp iş bırakma eylemine devam ettiler. Bu kararlı direnişin ardından patron işçilerin bütün isteklerini kabul etti. İşten atılan 6 işçi yeniden işbaşı yaptı. Eylemlerde geçen günlerin ücretleri ödendi.

İşçi sınıfının tarihinde şanlı bir sayfa olan Sungurlar Kazan Fabrikası işgali bugün yolumuzu aydınlatıyor ve kazanmanın yolunu gösteriyor. Örgütsüz işçinin hiçbir şey, örgütlü işçinin ise her şey olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Şimdi her fabrikayı her sanayi bölgesini bir direniş mevzisine dönüştürmeliyiz. Kendi krizlerinin faturasını biz işçilere kesen patronlar ve onların sözcüsü hükümete karşı verilecek cevabımız hazır. Yıllar önce Sungurlar işçilerinin yaptığı gibi omuz omuza verelim, örgütlenelim, mücadele edelim. Patronları da onların iş ortağı hükümetleri de alaşağı edelim. Seçimler yaklaşırken binbir yalanla, binbir vaatle karşımıza çıkacaklar ve bizlerden oy isteyecekler. Hepsi sömürücü, hepsi işçi ve emekçi düşmanı, hepsi hırsız... Bizi kimin sömüreceğini belirlemezi isteyecekler. Kabul etmeyelim, işçi sınıfının ve emekçilerin kavga dostu bağımsız sosyalist sınıf adaylarını destekleyelim.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 413 * Fiyatı: 25 Kr * Şubat 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92